

[Elisabeth Arnold]

på, hvorfor man har haft det nuværende system, og hvorfor det system formentlig også har fungeret tilfredsstillende. Hr. Helge Adam Møller beskrev jo også, hvordan han kunne forestille sig at man, fordi man havde lyst til noget bestemt efter sin juridiske embedseksamen, valgte en bestemt vej.

Men alle andre steder i uddannelsessystemet og i arbejdsmarkedssystemet gør vi jo alt, hvad vi kan, for at gøre det muligt for folk på et senere tidspunkt i deres liv at skifte spor i deres karriere, for at sige: O.k., nu ved jeg så meget om det og det og det; jeg kunne egentlig godt tænke mig også at beskæftige mig med noget andet. Det ønsker vi også at der skal være bedre mulighed for her, end det tilsyneladende har været tilfældet. Det kan godt være, at det ikke bliver særlig almindeligt, men det er i hvert fald ikke noget usædvanligt ønske, at man på et senere tidspunkt i sit liv beskæftiger sig med noget andet end det, man er uddannet til.

Jeg vil i øvrigt sige, at Folketinget herinde gennem sin uddannelsesmæssige repræsentation jo i virkeligheden illustrerer præcis det samme.

Ebba Strange (SF):

Jeg vil starte med at takke hr. Tom Behnke, der på Fremskridtspartiets vegne gav uforbeholden tilslutning til lovforslaget.

Så vil jeg fortsætte med at kommentere fru Elisabeth Arnolds indlæg, for fru Elisabeth Arnold har jo ret: Der er både løbet døre ind, og vi har sejret ad H . . . til, og alt sådan noget – for nu at citere andre uden for dette hus.

Som alle kan se, er forslaget fremsat den 20. oktober 1992, og justitsministeren har jo ret i, at det er altså fremsat samme dag som det forslag, vi behandlede tidligere på dagsordenen.

Jeg tænkte naturligvis, da den nye regering trådte til: Nu er der altså noget af det, der ligger i dette lovforslag, som er lidt passé. Og det var det, der handlede om Justitsministeriets struktur. For nogle af grundene til, at vi har udarbejdet dette forslag i SF, er jo både den offentlige debat i medierne, de debatter, vi herinde har haft om domstolenes forhold, og så vores generelle indtryk af, at Justitsministeriet, det gamle cancelli, det ældste ministerium, vi har i landet ud over Statsministeriet, på en eller anden måde var blevet for magtfuldt i hele den centrale administration.

Derfor var der stor tilfredshed i Socialistisk Folkeparti, da noget af det første, regeringen gjorde, var at flytte udlændingeadministratio- nen fra Justitsministeriet til Indenrigsministeriet, og færdselslovgivningen fra Justitsministeriet til Trafikministeriet – to tanker, som vi har haft i SF og har givet udtryk for gennem årene, i hvert fald gennem de sidste 10 år.

Jeg ved godt og er helt enig med både hr. Helge Adam Møller og hr. Ole Espersen i, at det alene er statsministeren, der beslutter regeringens organisering af de forskellige områder. Når vi alligevel tog det med i vort lovforslag om nedsættelse af en kommission, var det, fordi vi mente, at der vel ikke sker noget ved, at en kommission gør sig nogle tanker om, hvor de forskellige ting kan være placeret bedst. Jeg mener: En statsminister kan vel også være modtagelig for rådgivning. Der ville jo ikke ligge noget i sådan en kommissionsbetænkning, som sagde: Nu skal det være sådan. Der ville ligge nogle tanker for og imod den ene og anden placering; derfor tog vi det med.

Når vi tog politi og anklagemyndighed med, var det egentlig ikke, fordi vi som udgangspunkt mener, at politi- og anklagemyndighed er forkert placeret – vi mener egentlig, at de ligger dér, hvor de skal ligge – men fordi vort udgangspunkt var, at vi jo ikke vidste, at disse ting ville blive taget ud. Og alt i alt synes vi, at der trængtes til en oprydning i det dér justitsvæsen.

Vores tanke var altså også at give domstole- ne en særlig placering i forlængelse af den debat, vi havde i Folketinget i foråret 1991 i forbindelse med en forespørgselsdebat – jeg har henvist til spaltenumrene i bemærkningerne, side 2 – fordi det dér indgik i debatten, at man måske kunne forestille sig et uafhængigt domstolsorgan.

Nu er ministeren så kommet SF i forkøbet, og det skal hun bestemt ikke have utak for. Altså: Hellere komme i gang med tingene end gå og vente på, at et SF-forslag måske bliver forkastet alligevel, eller hvad det nu bliver. Det er klart, at dermed er det blevet lidt overflø- digt. Jeg vil alligevel gerne have det til behandling i Folketingets Retsudvalg, for det kunne godt være, at vi, når vi nu får studeret kommis- soriets, som ministeren har udarbejdet til det udvalg, hun har nedsat, vil knytte nogle spørgsmål til det og også knytte nogle spørgs-